

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/232/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114216628
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2015:8114216628.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v právnej veci žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00151653, zastúpená: Havel, Holásek & partners s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava p r o t i žalovanému: V. S., K.. XX.X.XXXX, O. B. Š., X. X, zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, ul. Sovietskych hrdinov 163/66, o zaplatenie 4.419,72 Eur a prísl. takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 578,25 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 8% ročne od 13.12.2012 do 31.1.2013 a vo výške 5% ročne od 1.2.2013 do zaplatenia v lehote 3 od právoplatnosti rozsudku.

Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 887,46 Eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca žalobou zo dňa 12.6.2014 sa domáhal zaplatenia sumy 4.419,72 Eur, zmluvného úroku vo výške 12,35% ročne zo sumy 3768,38 Eur od 29.11.2013 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 5% ročne z tej istej sumy a tak isto od 29.11.2013 do zaplatenia. Nárok uplatnil zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej dňa 3.11.2006 a vyčíslil ho ako istinu vo výške 3.768,38 Eur, kapitalizované zmluvné úroky, ktoré vypočítal za obdobie od 13.12.2012 do 28.11.2013 s úrokovou sadzbou 12.35% ročne zo sumy 3.768,38 Eur na sumu 452,45 Eur. Zvyšok žalovanej sumy predstavujú kapitalizované úroky z omeškania vo výške 198,89 Eur, ktoré počítal z tej istej istiny 3768,38 Eur zo sadzbou 8% ročne od 13.12.2012 do 31.1.2013 a od 1.2.2013 do 28.11.2013 ich vypočítal len s úrokovou sadzbou 5% ročne.

Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Zdôraznil, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou s poukazom na § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a v tejto súvislosti citoval aj časť uznesenia Ústavného súdu SR I. US 402/2013 zo dňa 19.6.2013. Mal za to, že v zmluve absentuje obligatórna náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a preto podľa § 4 ods. 5 citovaného zákona žalobca nemá nárok na úrok a poplatky ako to ustálil aj Krajský súd v Trnave v uznesení 9Co 192/2013 zo dňa 9.1.2014. Napokon vyslovil názor o tom, že poplatok za poskytnutie úveru a poplatky za správu úveru sú neprijateľné zmluvné podmienky. Keďže poskytnutý úver bol vo výške 4979,09 Eur a žalovaný zaplatil 6.179,65 Eur hoci úver je bezúročný a bez poplatkov, žaloba je podľa neho nedôvodná. Vzniesol tiež námietku premlčania splátok úveru splatných 3 roky

spätne pred podaním žaloby, preto podľa jeho názoru nepremiľčaných je len 5 splátok od 20.6.2011 do 20.10.2011.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, ich písomnými vyjadreniami zmluvou o splátkovom úvere č. 0503910057, výpismi z účtu žalovaného a zistil tento skutkový stav:

Dňa 3.11.2006 bola medzi účastníkmi uzavretá písomná zmluva o splátkovom úvere č. 0503910057, ktorou veriteľ - žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 150.000 Sk. Prehľadne hneď v prvej časti zmluvy pod názvom „základné podmienky“ je uvedená výška úveru, úroková sadzba - 12,60% p.a., poplatok za poskytnutie úveru 2.000Sk pri uzatvorení zmluvy z prostriedkov úveru, poplatok za správu úveru 60 Sk mesačne, výška splátky 3.484 Sk mesačne, splatnosť prvej splátky 20.12.2006, počet splátok 59, splatnosť k 20. dňu v mesiaci, konečná splatnosť úveru bola stanovená na 20.10.2011 a v zmluve je uvedené aj RPMN 14,60%.

Žalovaný úver riadne nesplácal, bol v omeškaní už pri tretej splátke, ale k predčasnému zosplatneniu úveru nedošlo.

Žalovaný celkovo uhradil žalobcovi 5.229,26 Eur, čo vyplýva z výpisu z účtu napokon potvrdil aj sám žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 13.3.2015 (č.l. 102). Uvedená suma bola započítaná na spracovateľský poplatok vo výške 66,39 Eur, na zmluvné úroky za obdobie od 1.10.2011 do 19.10.2011 vo výške 25,36 Eur a na úroky z omeškania vyčíslené do 19.10.2011 vo výške 375,57 Eur, ďalej na istinu vo výške 3831,17 Eur a na poplatok vo výške 2,99 Eur. Zvyšok 927,78 Eur bol započítaný na zmluvné úroky za obdobie od 20.10.2011 do 12.12.2012 vo výške 563,06 Eur a na úroky z omeškania počítané s úrokovou sadzbou 8% ročne za to isté obdobie vo výške 364,72 Eur. Vyplýva to z písomných vyjadrení žalobcu zo dňa 18.11.2014 (č.l. 70) a zo dňa 9.3.2015 (č.l. 98).

Žalovanú istinu vo výške 3.768,38 eur žalobca stanovil tým spôsobom, že odpočítal zo súčtu čerpaného úveru, kapitalizovaných úrokov vo výške 2.378,15 Eur a kapitalizovaných poplatkov vo výške 242,31 Eur sumu 3.831,17 Eur, ktorú z úhrad žalovaného započítal na istinu.

Malo by byť bez pochyb, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou tak, ako je to definované v § 23a ods. 1 zákona č. 6347/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (v danom prípade v znení účinnom od 1.7.2006 do 1.7.2007).

Podľa § 23 a ods. 1 zákona č. 634/1992 Z.z. spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 23a ods. 2 citovaného zákona na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu (v poznámke je odkaz na § 52 až 60 Občianskeho zákonníka).

Právny vzťah medzi účastníkmi je potrebné posúdiť aj podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch opäť v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (v danom prípade v znení účinnom od 1.7.2006 do 31.12.2007).

Podľa § 2 písm. b/ citovaného zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania.

Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú demonštratívne uvedené v § 4 ods. 2 a medzi nimi pod písm. a/ je uvedená suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Podľa § 4 ods. 4 citovaného zákona pri nesplnení podmienok podľa ods. 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a/ poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b/ dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Podľa § 4 ods. 5 citovaného zákona od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného o dôvodnosti aplikácie § 4 ods. 5 vyššie citovaného zákona v návaznosti na nesplnenie náležitosti uvedené v § 4 ods. 2 písm. a/. Podľa súdu totiž aj keď chýba rozlíšenie splátok na istinu, úrok a poplatky, tak ako je to uvedené v § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z., jednoznačne táto okolnosť nespôsobuje neplatnosť zmluvy, čo je jasne zadefinované v § 4 ods. 4 citovaného zákona a nespôsobuje to ani ten následok, že by úver sa mal považovať za bezúročný a bez poplatkov, keďže tento dôsledok bol zavedený až neskoršou novelou zákona č. 258/2001 Z.z. účinnou od 1.1.2008. Súd jednoznačne nezdieľa názor, že v prípade nerozlíšenia splátok v zmysle citovanej právnej úpravy je potrebné vychádzať z § 4 ods. 5 a teda vyvodiť záver o neoprávnenosti požadovania úroku a poplatkov. Vyplýva to z gramatického a logického výkladu ustanovenia § 4 ods. 5, v ktorom sa neuvádza nerozlíšenie splátok, ale len to, že veriteľ nemôže požadovať úrok a poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve. V tomto prípade však výška úroku vo forme úrokovej sadzby bola v zmluve uvedená a boli v zmluve uvedené aj príslušné poplatky.

Na druhej strane však súd nesúhlasil s tým, aby žalobca mal nárok na zmluvné úroky až do zaplatenia istiny úveru. Podľa názoru súdu je doba platenia zmluvných úrokov limitovaná časovým trvaním dohodnutej doby trvania úveru. Pritom v zmluve o úvere je jasne uvedená konečná splatnosť úveru dňa 20.10.2011. preto žalobca má nárok na zmluvné úroky len do uvedenej dátumu. Uvedenou problematikou sa zaoberal aj Krajský súd v Prešove, ktorý vo svojom rozsudku 6co 182/2011 zo dňa 18.9.2012 vyslovil tento právny názor: „Pokiaľ si účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej splatnosti nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie po splatnosti úveru úroky z omeškania. Ide o odlišný inštitút oproti odplátnym úrokom a ten má sankčnú povahu. Jeho typickým znakom v občianskoprávných veciach je jeho administratívny strop... Za čas po splatnosti úveru má teda veriteľ právo na úroky z omeškania vo výške stanovenej všeobecným záväzným právnym predpisom. Akékoľvek navýšovanie úrokov z omeškania sa dostáva do rozporu so zákonom. Takýmto neprípustným navýšovaním úrokov z omeškania je aj právna konštrukcia navýšenia úrokov z omeškania o úroky za úver, napr. zmluvnou podmienkou o platení úrokov za úver do zaplatenia aj po splatnosti úveru a teda počas omeškania. Úverové obdobie nie je podstatnou zložkou úveru, ale pokiaľ sa úver podmieňuje úverovým obdobím, zákonite nastáva zmluvne dohodnutá splatnosť úveru a ku dňu splatnosti má dlžník povinnosť zaplatiť úver a úroky... Ak preto žalobca argumentuje tým, že mu zmluva umožňuje uplatňovať súčasne tak úroky, ako aj úroky z omeškania z jednej a tej istej istiny, v tejto časti je zmluva pre rozpor so zákonom neplatná (§ 39 OZ)... Odplátné úroky sankčnú povahu nemajú a uvedená konštrukcia je v rozpore ratio legis tak úrokov ako aj úrokov z omeškania a je preto neprijateľná“.

Navyše v súvislosti s dobou platenia zmluvných úrokov možno poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu SR IV. US 476/2012-14 zo dňa 18.9.2012, ktorý sťažnosť týkajúcej sa rozsudku tunajšieho súdu

č. k. 29C 131/2011-127 a rozsudku Krajského soudu v Prešove 1Co 30/2012-145 zo dňa 30.5.2012 odmietol ako nedôvodnú. Súdy v tejto veci priznali zmluvné úroky len do doby zosplatnenia úveru, pričom poukázali na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR R 59/1998 a uviedli na to, že pri inom výklade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k jeho dvojnásobnému zaťaženiu v podobe úrokov z úveru ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

Súd sa nestotožnil ani s názorom žalobcu o neprijateľnosti poplatku za poskytnutie úveru a za správu úveru.

Súd a nestotožnil ani s názorom žalobcu o neprijateľnosti poplatku za poskytnutie úveru a za správu úveru.

Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Vzhľadom na formulárovú vopred pripravenú zmluvu zo strany žalobcu bez možnosti spotrebiteľa, teda žalovaného zmeniť stanovené zmluvné podmienky nepochybne nejedná sa o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku, pokiaľ ide o sporné poplatky. Tie podľa názoru súdu nepredstavujú ani hlavný predmet zmluvy, pretože nejedná sa o základné plnenie zmluvy alebo podstatný prvok plnenia dlžníka (napr. rozsudok súdneho dvora EÚ C-484/08 alebo C-26/13 zo dňa 30.4.2014).

Podľa názoru súdu však dané poplatky sú vylúčené zo súdnej kontroly, pretože týkajú sa primeranosti ceny plnenia. Poplatok za poskytnutie úveru pritom jasne definuje protiplnenie banky - poskytnutie úveru, pričom daný poplatok je súčasťou odplaty za úver. Z uvedeným poplatkom počítajú aj Obchodný zákonník v § 499. Pri posúdení primeranosti tohto poplatku nie je možné prehliadnuť, že pri úvere vo výške 15000 Sk tento poplatok predstavoval len sumu 2.000 Sk. Rozhodne teda nemožno dospieť k záveru o neprimeranosti jeho výšky.

Poplatky za vedenie účtu alebo správu úveru sú resp. boli úplne bežnou praxou v bankovom svete (u nás sú už zakázané zákonom č. 132/13 od 10.6.2013). Význam pojmu „správa úveru“ alebo „vedenie účtu“ je všeobecne známy. Požiadavku určitosti konkrétneho zmluvného dojednania pritom nie je možné posudzovať izolovane, ale len v kontexte celej zmluvy. Správu úveru možno vykladať ako činnosť úverového veriteľa, ktorá nie je krytá inými dohodnutými platbami (úrokom ako cenou poskytnutého kapitálu a ostatnými poplatkami za konkrétne služby) a ktorú veriteľ poskytuje na základe úverovej zmluvy - napr. poradenstvo, klientsky servis, informácie o úverom vzťahu, zmeny zmluvy, vydávanie rôznych potvrdení a podobne. Výklad výrazu „správa úveru“ a paušálny charakter poplatku za správu úveru nevyžadujú pre naplnenie požiadavky určitosti právneho úkonu taxatívny výpočet činností, za ktoré je poplatok dohodnutý (stavisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR CPJN 200/2014 zo dňa 23.4.2014).

K problematike bankových poplatkov zaujal názor aj Ústavný súd ČR v náleze III. US 3725/13 zo dňa 10.4.2014. Ústavný súd poukázal na to, že postavenie „silnejšej“ strany právneho vzťahu (v danom prípade banky) nemožno považovať za niečo protiprávne, je tiež založené právom v zmysle ústavy, konkrétne úsilím o dosiahnutie zisku pri poskytovaní úveru. Dôležitá je totiž zmluvná sloboda a princíp autonómie vôle chránený v článku 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Princíp autonómie vôle sa hodnotí aj s ohľadom na princíp ochrany spotrebiteľa, z ktorého plyní požiadavka transparentnosti zmluvných dojednaní, ktoré sú klientovi predkladané na podpis. Z nich musí byť zrejmé, aké bude finálne zaťaženie žiadateľa o úver. Klient musí byť dostatočne informovaný tak, aby po zrelej úvahe akceptoval alebo odmietol ponúknuté podmienky. Ústavný súd sa pritom stotožnil so záverom súdu, že taxatívna špecifikácia služieb, ktoré sú poskytované za paušálny poplatok nie je potrebná. Ide totiž o

bežný paušálny poplatok hradený vedľa dohodnutých úrokov v rámci komplexného právneho vzťahu a nie je možné požadovať, aby ku každej jednotlivjej povinnosti bola synalagmaticky naviazaná povinnosť druhej zmluvnej strany. Je potrebné si uvedomiť, že banka pri uzatváraní úverovej zmluvy kalkulovala s tým, že jej výnos bude tvorený úrokom a paušálnym poplatkom, ak by počítala iba s príjmom z úrokov, nepochybne by sa to premietlo do výšky úrokovej sadzby.

Vylúčenie súdnej kontroly však nastáva len za predpokladu splnenia ďalšej zákonnej podmienky, ktorou je, že zmluvné podmienky sú formulované jasne a zrozumiteľne. Rozhodujúce pri tomto probléme je to, či zmluva transparentným spôsobom uvádza dané zmluvné podmienky, či spotrebiteľ bol riadne o nich informovaný pred uzavretím zmluvy, či spotrebiteľ mohol na základe jasných a zrozumiteľných kritérií predpokladať hospodárske dôsledky, ktoré z neho pre neho vyplývajú (rozsudok C-26/13 zo dňa 30.4.2014 vo veci Aprád Kásler proti OTP JIzalobank Zrt).

Možno teda uzavrieť, že oba poplatky - jednorazový za poskytnutie úveru a mesačné poplatky za vedenie účtu boli v zmluve uvedené jasne, zrozumiteľne, transparentným spôsobom, takže žalovaný ako spotrebiteľ mohol na základe presných a zrozumiteľných kritérií predpokladať hospodárske dôsledky, ktoré z nich pre neho vyplývajú. Zrejmy je aj účel daných poplatkov, ich protihodnota plnenia aj výšku súd považoval za primeranú.

V danom prípade však súd mal za to, že uplatnený nárok je čiastočne premlčaný.

Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 103 OZ ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Ako vyplýva z § 103 OZ pri dohodnutom plnení dlhu v splátkach plynie premlčacia doba samostatne od zročnosti jednotlivých splátok. V danom prípade nedošlo k predčasnej splatnosti úveru. Konečná splatnosť úveru teda bola totožná so splatnosťou poslednej splátky, ktorá sa stala zročnou 20.10.2011. Splatnosť každej splátky bola v zmluve dohodnutá vždy 20. dňa v mesiaci. Keďže žaloba bola podaná 12.6.2014, trojročná premlčacia lehota uplynula 12.6.2011, čo znamená, že nepremlčané sú len splátky splatné od 20.6.2011 do 20.10.2011, čo je päť splátok po 115,65 Eur a to predstavuje 578,25 Eur.

Aplikácia Občianskeho zákonníka pri posúdení premlčania by už nemala vyvolávať pochybnosti, keďže tieto odstránila novela Občianskeho zákonníka zákonom č. 102/2014 Z.z., ktorá doplnila § 52 ods. 2 OZ o nasledovnú vetu: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“.

Z právneho záveru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu SR 3MCdo 12/2014 zo dňa 21.4.2015 vyplýva, že vzhľadom na absenciu prechodných ustanovení k § 52 ods. 2 vete tretej OZ sa toto ustanovenie použije aj na právne vzťahy, ktoré vznikli pred účinnosťou tejto novely.

Už len pre úplnosť súd dodáva, že občianskoprávny charakter spotrebiteľských zmlúv vyplýva jednak z ich zaradenia do Občianskeho zákonníka, ale tiež vzhľadom na skutočnosť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je upravená podľa osobitného právneho predpisu, ktorým je zákon o spotrebiteľských úveroch

a teda nie je uzatvorená podľa Obchodného zákonníka. Pôsobnosť Obchodného zákonníka je pritom explicitne upravená v § 261, kde podľa ods. 6 písm. d/ sa Obchodným zákonníkom spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov a ich záväzkové vzťahy okrem inej zmluva o úvere (§ 497). Použitie Obchodného zákonníka sa teda aplikuje len na zmluvy uzavreté podľa § 497 Obchodného zákonníka, čo však nie je tento prípad, keďže ako už bolo uvedené, zmluva bola uzavretá podľa osobitného právneho predpisu a to zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Navyše súdy už v mnohých rozhodnutiach poukázali na to, že ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy vrátane úverov. Ak by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 OZ mali byť vyňaté niektoré typy spotrebiteľských zmlúv, zákonodarca by to upravil. Citované ustanovenie sleduje vylúčenie dopadu nepriaznivejšieho právneho následku na spotrebiteľa oproti následku, ktorý dopadá na spotrebiteľa podľa „tohto“ zákona, pričom je logické, že zákonodarca tým rozumel Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je preto potrebné vykladať tak, že v prípade rozdielných inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo, ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Preto aj premlčanie je potrebné pri spotrebiteľských úveroch posudzovať podľa noriem občianskeho práva (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove 21Co 116/2013 zo dňa 15.4.2014, 6Co 105/2013 zo dňa 10.12.2013 alebo Krajského súdu v Trenčíne 17Co 167/2011 zo dňa 23.11.2011).

Pri posudzovaní premlčania jednotlivých splátok podľa Občianskeho zákonníka možno poukázať aj na rozsudky Krajského súdu v Prešove 7Co 179/2014 zo dňa 23.10.2014 alebo Krajského súdu v Žiline 11Co 309/2014 zo dňa 13.10.2014.

Žalobca má nárok aj na úroky z omeškania, ale len z priznanej istiny. Pri ich výške je však v súlade s dispozičnou zásadou (§ 153 ods. 2) súd viazaný návrhom. Žalobca tieto sankčné úroky kapitalizoval (a teda uplatnil) od 13.12.2012 do 31.1.2013 vo výške 8% ročne a od 1.2.2013 už len vo výške 5% ročne.

Podľa § 517 ods. 1 vety prvej OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.7.2010 do 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1.2.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.1.2013 aj za dobu omeškania po 31.1.2013.

Súd teda vychádzajúc z dispozičnej zásady priznal úroky z omeškania zo sumy 578,25 Eur vo výške 8% ročne od 13.12.2012 do 31.1.2013 a od 1.2.2013 do budúca vo výške 5% ročne až do zaplatenia.

Pre úplnosť súd dodáva, že žalobca nedôvodne započítal úhrady vo výške 563,06 Eur na zmluvné úroky od 20.10.2011 do 12.12.2012, keďže žalobca na ne nemal nárok. Táto úhrada sa preto započítava na najskôr splatné a neuhradené splátky istiny tak, ako to vyplýva z § 566 ods. 2 OZ.

Výrok o trovách konania vyplýva z ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. Obaja účastníci si uplatnili náhradu trov konania, pričom žalobca bol úspešný v podiele 13,08% a žalovaný v podiele 86,92%, súd preto

priznal náhradu trov konania žalovanému a to v podiele 73,84% (86,92-13,08). Priznaná náhrada trov konania predstavuje trovy právneho zastúpenia za tieto úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie zo dňa 21.9.2014 a účasť na pojednávaníach dňa 5.11.2014, 25.2.2015 a 24.6.2015. Tarifná odmena za 1 úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. predstavuje 160,99 eur a k tomu bol pripočítaný aj režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky a to 3 x 8,04 Eur a 2 x 8,39 Eur. Odmena za právne zastupovanie tak predstavuje 845,85 Eur. Priznaná bola aj náhrada hotových výdavkov predstavujúcich náhradu za použitie vlastného motorového vozidla právneho zástupcu a to v súvislosti s účasťou na pojednávaníach. Za účasť na pojednávaní dňa 5.11.2014 zo Svidníka do Prešova a späť predstavuje náhrada za použitie motorového vozidla za 120 km po 0,28Eur/km sumu 33,60 Eur. Právny zástupca si však vyúčtoval len polovicu, čo predstavuje sumu 16,80 Eur. Za účasť na pojednávaní dňa 25.2.2015 táto náhrada za použitie motorového vozidla predstavuje sumu 30 Eur (120 km x 0,25 Eur) a za účasť na pojednávaní dňa 24.6.2015 pri náhrade 34,84 Eur (134km x 0,26 Eur) vzhľadom na to, že právny zástupca si vyúčtoval len 1 bola mu priznaná suma 8,71 Eur. Súd pri stanovení tejto náhrady vychádzal zo základnej sadzby za 1 km jazdy podľa opatrenia č. 632/2008 Z.z. z hodnoty 0,183 eur/km a z náhrady za spotrebované pohonné hmoty vo výške 0,09 Eur/km (5.11.2014), 0,06Eur/km (25.2.2015) a 0,07 Eur/km (24.6.2015). Napokon súd priznal aj náhradu za premeškaný čas s poukazom na § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a to v súvislosti s účasťou na pojednávaní dňa 5.11.2014 za 4 polhodiny po 13,40 Eur, pričom právny zástupca vyúčtoval si len 1 t.j. 26,80 eur, v súvislosti s účasťou na pojednávaní dňa 25.2.2015 táto náhrada za 4 polhodiny po 13,98 Eur predstavuje 55,92 Eur a napokon za účasť na pojednávaní dňa 24.6.2015 pri náhrade za 5 polhodín po 13,98 eur si právny zástupca vyúčtoval len 1/4, čo predstavuje 17,48 Eur. Spolu tak hotové výdavky činia 155,71 eur. Trovy konania tak predstavujú odmenu vo výške 845,85 Eur, hotové výdavky vo výške 155,71 Eur, k tomu súd pripočítal aj 20% DPH s poukazom na § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky (200,31 eur), takže trovy konania žalovaného predstavujú sumu 1.201,87 Eur. Z tejto sumy súd priznal vzhľadom na pomer úspechu v konaní 73,84%, čo predstavuje sumu 887,46 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.